

Ànima sacerdotal, ànima de Crist

Cada matí, en començar la jornada, podem dir al Senyor que volem que el nou dia sigui també per a ell, li oferim la nostra vida, el nostre cor, el nostre treball... Aquest oferiment és possible perquè cada cristià té una ànima de sacerdot.

01/05/2010

Entre les preguntes del catecisme que en alguns llocs servia per preparar els nens per la Primera

Comunió, figurava la següent: ¿per què ha creat Déu als homes? La resposta era senzilla i fàcil de memoritzar: «Déu ha creat els homes perquè l'estimem i obeïm a la terra i siguem feliços amb ell en el cel». Aquí hi ha l'essencial del nostre destí a la terra.

El Compendi de l'actual Catecisme de l'Església Catòlica explicita, però, un aspecte important: «l'home ha estat creat per conèixer, servir i estimar Déu, per oferir-li en aquest món tota la creació en acció de gràcies, i ésser elevat a la vida amb Déu al cel» [1].

Pertany, en efecte, al sentit general de la creació de l'home, de la seva crida a l'existència, el dirigir a Déu la seva activitat en el món i oferir-li tota la creació en acció de gràcies. En certa manera, ja que Déu l'ha associat a la seva obra creadora, tota activitat humana ha de tendir a cooperar i reflectir la bondat i la

bellesa de l'acció de Déu. «Ja que l'home, creat a imatge de Déu, rebé el manament de regir el món en justícia i santedat, sotmetent la terra amb tot el que s'hi conté, i de referir-li la seva pròpia persona i la universitat de les coses, reconeixent Déu com a creador de tot» [2].

Però, després del pecat original, aquesta tasca de col·laboració en el disseny diví va trobar un obstacle insuperable: la manca de rectitud del cor de l'home. Com explica la Bíblia, més que cooperar amb Déu en la construcció del cosmos, li estàvem comunicant nostre propi desordre, estàvem construint un món egoista.

Llavors, per la seva gran misericòrdia, Déu va voler enviar-nos el seu Fill per introduir de nou en la creació la rectitud de vida, la justícia del cor, les paraules i accions que li van agradar de veritat. I a aquesta obra de Redempció, prevista

per Déu eternament, hi van anar associats els cristians. El sacrifici i la gràcia de Crist ens van tornar a Déu i van fer possible que les nostres obres poguessin col·laborar en la salvació de les criatures.

La vocació a l'Opus Dei reforça en nosaltres aquesta crida a cooperar amb Crist en l'obra creadora i redemptora. Ens indica a més un camí específic: realitzar amb perfecció la quotidianitat, el treball ordinari, la vida familiar, les relacions socials. Oferir a Déu la vida corrent, fins a arribar a reconèixer la seva presència en mil detalls petits.

I això exigeix de nosaltres una profunda disposició interior: el desig sobrenatural de servir Déu en el que fem, de portar-li les persones que tractem, de glorificar-lo i, per això, de lliurar-nos de les misèries que tenen la seva arrel en el pecat. És com un pòsit en l'ànima que l'acció

de l'Esperit Sant va deixant poc a poc, comptant amb la nostra correspondència, una manera de ser que procedeix de Crist i ens lliga al seu sacerdocí.

L'ànima sacerdotal és pròpia de tots els cristians, ***ja que pel Baptisme hem estat constituïts sacerdots de la nostra pròpia existència (...), per dur a terme cadascuna de les nostres accions en esperit d'obediència a la voluntat de Déu*** [3]. Per això, cada matí, en començar la jornada, diem al Senyor que volem que el nou dia sigui també per a Ell, li oferim la nostra vida, el nostre cor, el nostre treball, tot l'ésser.

ASSENTADA A LA GRÀCIA

Podem agradar Déu i fer que les nostres obres reflecteixin la caritat i la bondat divines no en virtut dels nostres mèrits, sinó per la gràcia de Crist que ens fa justos per dins. Perquè, com diu sant Pau, l'amor de

Déu ha estat vessat als nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant que se'ns ha donat [4].

Per això, l'ànima sacerdotal neix des de dalt [5], des de la nostra condició de fills de Déu: desplega en el cristià la vida de Crist, sacerdot per sempre. Actuar amb ànima sacerdotal requerirà vèncer freqüentment, i sobrepassar els límits de dedicació i esforç que semblen raonables; exigirà ignorar o resoldre dificultats originades pel propi caràcter o per les circumstàncies, perquè veiem que alguna cosa convé per a la glòria de Déu o el bé del nostre proïsme; requerirà treure el temps necessari per obrar el bé, o superar la por de no ser capaç de realitzar-lo.

En aquestes coses hem de exercitar-nos quotidianament, buscant obtenir petits èxits, ampliant la generositat en algun detall, evitant desànims en comprovar que no podem o no hem

volgut, és així com podem consolidar la nostra vida interior cada vegada més profundament. La nostra generositat i correspondència mai ens semblaran suficients si mirem cap endavant, cap a aquesta meta que està sempre més enllà: si ens mirem al mirall de la vida de Jesús.

L'ànima sacerdotal de Crist queda ben reflectida en la breu afirmació sobre el sentit de la seva vinguda: el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida per rescat per tothom [6]. És com si en aquestes paraules Jesús hagués volgut manifestar la pròpia disponibilitat a superar tot límit per tal de lliurar a molts del pecat i donar-los la vida, perquè el Pare serà glorificat amb la salvació d'aquestes persones.

En aquesta terra, fora de Jesús, només de la Mare de Déu tenim la certesa que va ser capaç de no dir

mai prou, guiada pel seu desig de ser en tota circumstància la serventa del Senyor. Ella va acompanyar Jesús crucificat més que cap altra persona, i el Senyor la va associar al seu sacerdocí d'una manera especialíssima i superior al dels altres homes.

Santa Maria va poder exercitar l'ànima sacerdotal amb aquesta perfecció per la seva particular plenitud de gràcia de l'Esperit Sant. No podem, per això, contemplar el seu exemple simplement amb ulls humans: s'inundaria la nostra imaginació amb la dificultat que tanta renúncia i sacrifici suposen; jutjaria que aquest camí és impossible per a nosaltres, i ens conformaríem amb buscar, conscient o inconscientment, senderes més còmodes.

La litúrgia de l'Església diu de l'Esperit Sant —que se'ns ha donat—

que és «Pare dels pobres, Dador dels dons, Llum dels cors» [7]. Si som fidels i confiem en Ell, obtindrem també tots els seus dons: «el premi de la virtut, la realitat de la salvació, el goig perenne» [8]. I d'aquesta manera, ens ompliran d'alegria totes les ocasions d'exercitar l'ànima sacerdotal. Precisament quan costi sentirem inexplicablement una alegria més gran, que procedeix de dins, d'aquesta font d'aigua que salta fins a la vida eterna [9].

COMMUNICATIO CHRISTI

Tingueu, diu sant Pau, *els mateixos sentiments que tingué Jesucrist* [10]. L'Evangelí ens deixa veure sovint molts dels desitjos i maneres de pensar del Senyor. Es nota que el primer lloc de la seva ànima és sempre per Déu Pare: li consumeix el desig de fer el que el Pare li demana, li devora el zel per la Casa de Déu...

Un zel que es va manifestar, ja sent adolescent, quan va sentir al temple la imperiosa necessitat d'ocupar-se de les coses del Pare. Anys més tard, declararia que aquesta voluntat era la substància de la qual vivia, el seu aliment, i que sentia veritables ànsies de veure complert el pla diví [11].

Empès per aquest afany, Jesús Senyor nostre desitjava profundament la conversió dels homes, que s'obrissin a l'amor de Déu, a la caritat els uns amb els altres. Podia descobrir en els cors aquesta set de felicitat, empresonada moltes vegades per les cadenes del pecat: Zaqueu, la samaritana, l'adúltera, en són testimonis eloqüents.

Les necessitats humanes, la indigència i el dolor movien profundament el seu Cor amabilíssim. La resurrecció del seu amic Llätzer, de la filla de Jaire —un dels caps de la sinagoga—, del fill de

la vídua de Naïm, la misèria d'aquells leprosos, del cec de naixement, de la hemorroïssa malalta i arruïnada.

Apreciava Crist la puresa del cor dels nens, la humilitat de la cananea, la noblesa dels seus deixebles. Sentia profundament l'amistat dels seus, l'alegria de veure'ls créixer en la fe i de compartir els seus afanys.

Vosaltres sou , els deia, els qui heu perseverat amb mi en els moments de prova ... [12]. Li sabia greu profundament la traïció de Judes, l'apostasia dels que l'abandonaren, el tancament dels seus enemics. Va plorar Jesús davant el dur destí que l'esperava a Jerusalem.

Ens hem abocat a l'ànima de Crist perquè hi trobem les principals manifestacions de l'ànima sacerdotal que tot cristià ha de tenir, participació d'aquella voluntat de Redempció que va portar Jesús a morir per nosaltres en la Creu.

Aquests sentiments els dispensa en el nostre cor l'Esperit Sant, que és, com deia sant Ireneu, *Communicatio Christi*, comunicació de Jesús i per això transmissió de la seva intimitat, dels seus pensaments i afanys, que es fan cada cop més nostres. «A l'Església s'ha assentat l'Esperit Sant, és a dir, la comunicació de Crist» [13].

En la pregària, fomentem els nostres desitjos de que així sigui. Sovint, ens ajudarà a això la lectura de l'Evangelí, posant afany per situar-nos en aquelles escenes i fixar-nos en Jesús, en el que ell ens vol comunicar, en el que porta en el seu cor. I això, tot i que potser hauríem de començar dient-li que estem mancats d'idees o freds, o insensibles ..., o pregant-li que ens concedeixi almenys aquells desigs de tenir desigs, que el fundador de l'Opus Dei incitava a demanar. Si ho fem amb humilitat, segurs que estem

demanant el millor, el Senyor tindrà compassió de la nostra pobresa, premiarà la nostra fe i obrarà en nosaltres el miracle: el seu poder diví, que va transformar la vida dels personatges que desfilen per l'Evangelí, imprimirà a la nostra ànima els seus mateixos sentiments redemptors.

I així, mirant el món, les persones, la nostra vida amb aquests ulls que ens presta Crist, li demanarem humilment que ens ajudi a encertar, a fer el que a Ell li agrada, a servir en les tasques que ens ocupen, a portar-li les persones que ens envolten sense por a gastar-nos. «Preguem al Senyor que ens ajudi a ser sacerdots en aquest sentit, per contribuir a la transformació del món, a l'adoració de Déu, començant per nosaltres mateixos. Que la nostra vida parli de Déu; que la nostra vida sigui realment litúrgia, anunci de Déu, porta per la qual el Déu llunyà es

converteixi en Déu proper, i realment do de nosaltres mateixos a Déu» [14].

En els moments de pregària –i sempre en la nostra vida— girem els nostres ulls a Maria, Mare nostra, i demanem-li que creixin impetuoses al cor de tots els cristians aquestes ambicions santes; que ens deixem transformar per l'Ànima de Crist per arribar així a ser veritablement conformes *a imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans* [15].

[1] *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 67.

[2] Concili Vaticà II, Const. Past. *Gaudium et Spes*, n. 34.

[3] *És Crist que passa*, n. 96.

[4] Rm 5, 5.

[5] Cf Jn 3, 3.5.

[6] Mc 10, 45.

[7] Seqüència *Veni Sancte Spiritus* .

[8] Ibid.

[9] Jo 4, 14.

[10] FI 2, 5.

[11] Cf Jn 4, 34; Lc 12, 49-50.

[12] Lc 22, 28.

[13] Sant Ireneu de Lió, *Adversus haereses* , III, 24, 1.

[14] Benet XVI, Homilia a les Vespres a la catedral d'Aosta, 24-VII-2009.

[15] Rm 8, 29.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/anima-
sacerdotal-anima-de-crist/](https://opusdei.org/ca-ad/article/anima-sacerdotal-anima-de-crist/) (10/06/2025)